

Съ що ли щѣхме да си караме желѣзниците и параходитѣ, ако нѣмаше въ земята каменни въглища? Наистина тѣ сж черно, но добро богатство.

Слънчевъ залѣзъ.

Долека-лека, съ часове броени, денѣтъ се изминава. Вечерѣта, като нѣкоя стара баба, едва пристѣпа, приближава. Слънчо-царь—земни господарь-къмъ западъ се навежда и всичко околъ мило поглежда. Снѣгътъ покрилъ врѣдъ земята, а ледътъ е вковалъ врѣдъ рѣката. Студенъ вѣтъръ вѣй и пѣсни за люта зима пѣй. Старата година днесъ си отива, не се връща, нито пъкъ назадъ да погледне се обръща.

Изъ пѣтя уловени за рѣчица, сгушени въ дрипи, се водятъ двѣ дѣчица. По лицата имъ сухи блѣдни, се четатъ днитѣ имъ послѣдни. Не яли на обѣдъ просятъ тѣ кѣсче хлѣбъ. Едва изпросватъ, намиратъ и глада си утоляватъ, чудятъ се гдѣ тазъ вечеръ глави да подслонятъ, гдѣ нощта да прѣкаратъ.

Западъ е цѣлъ пурпурно обагренъ. Слънчо царь-земни господарь-къмъ западъ приближи и послѣденъ погледъ мило хвърли. Изпраща послѣдни си лѣчи златни, да се простятъ съ вси работни. Единъ лѣчъ послѣденъ остана и той слѣдъ малко въ далечината потъна.